

merbeskæftigelse svarende til ca. 30.000 bygningsarbejdere på helårsbasis.

I begge tilfælde kommer yderligere afsmitningen på andre sektorer af det øgede aktivitetsniveau inden for byggeriet og den øgede købekraft blandt bygningsarbejderne.

Virkningerne på prisniveauet og på byggerytmen:

Ved kombinationen af momsrefusion til det almennyttige byggeri og overførsel af den resterende del af det aftalte totalantal til dette byggeri giver forslaget en reguleringsmekanisme, som meget stærkt virker i retning af, at det aftalte totalantal faktisk bliver bygget, og at antallet på den anden side ikke i visse konjunktursituationer tenderer til at blive langt større. Byggerytmen og dermed beskæftigelsen stabiliseres.

Dette indebærer i sig selv en billiggørelse, da det muliggør en bedre kapacitetsudnyttelse i hele byggesektoren. Dertil kommer momsrefusionen, som med det nuværende renteniveau (ca. 18 pct.) betyder, at begyndelsesudgiften i en 90 m² lejlighed nedsættes med ca. 540 kr. månedlig, fordelt med 360 kr. i rentesikringsbesparelse (som tænkes genanvendt) og 180 kr. direkte huslejenedsættelse.

Betydningen for det generelle huslejeniveau:

Sikring af boligbyggeriet har ikke kun betydning for den umiddelbare beskæftigelse i byggefagene.

Det har også betydning for lønarbejdernes levevilkår og for arbejdskraftens pris i almindelighed.

Opførelse af titusinder af boliger, som ellers ikke ville blive bygget, kan ikke undgå at forbedre lønarbejdernes stilling. Sådanne boliger vil praktisk taget uundgåeligt indgå i arbejderklassens forbrug, og de kan ikke – som så meget andet – uden videre fjernes igen eller f. eks. eksporteres til udlandet den dag privatkapitalen ikke længere har brug for stabilisering af hjemmemarkedet, men får bedre eksportvilkår. Boligerne står der, de indgår i lønarbejdernes forbrug, og de udgør i virkeligheden den eneste barriere mod grasserende huslejestigninger i den bestående udlejningsmasse som følge af det nye, »omkostningsbestemte« lejeprincip.

Derfor er sikring af boligbyggeriet – hvis det sker på en måde, så støtten ikke kapitaliseres – samtidig en styrkelse af arbejderklassens stilling over for kapitalen.

Det bemærkes, at forslaget i et vist omfang er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1974–75 (2. samling) fremsat forslag, se Folketingstidende 1974–75, forhandlingerne sp. 7597 og 7840, tillæg A sp. 6361 og tillæg B sp. 1683. Forslaget blev i øvrigt genfremsat i folketingsåret 1976–77, 1. samling, se Folketingstidende 1976–77, 1. samling, forhandlingerne sp. 1077 og 2462 og tillæg A sp. 1379.